

ומיד בסטרא דרומה בעיגולא. ואתפשט ומשיך לתהא, וקשיר קשרא. מיד מרישא בעיגולא, בשיעורא דתלת אלף אמין (נ"א עלמי) כלילן בחדר. ואתמשך ואתפשט לתהא, בלא קשו. וההו שיעורא, שית אלף סטרין דעלמין, ושית אלף טפחים, בעיגולא.

נו פשיטו דבוציא דנפקא, אתפשטת האי דנפק מגו האי קשרא עילאה, דרזא דבוציא, מיד בעיגולא לסטרא רביעה, ועבד משחתא, ומיד אלף לסטרא ימינה. משחתא דהאי סטריא דימנא, לתרע דרומה, מיד אלף ואלף ואלף ואלף, בהhoa סטריא, לאربع סטרין דעלמא, אשתקחו ארבע אלף. וכן אתפשט האי פשיטו לכל סטרין.

בתרע מורה, קיימא פשיטו אחרא, דנפקא מהאי פשיטו דמיד משחתא, וקיימא ההוא פשיטו אחרא באמצעתה, ומיד אלף, בהhoa סטריא באמצעתה.

ועמיך בעומקא, מיד מידי ברזא דמהימנותא, ברזא דshit סדרי משנה. ואליין שית סדרין, קיימיין בהhoa עומקא דרזא דבוציא, דהhoa (ד"ע בע"א) פשיטו. אלין שית סדרין, קיימיין גו מידי דשנה. שניה, איהו סימן, ברזא איןון שית סדרין דמשנה, דקאמאן.

האי פשיטו קדמאה, דנחתא ונפיק מגו ההוא קשרא דקאמאן, אורפא דיליה למיעבד משחתא. ביה, איהו אלף אלפי רבעון אמין (עלמי), עד ההיא נציצו בתראה, דלית בה נהורא כלל. ורזא דא לבני מהימנותא למיעבד משחתא. איהו רזא דכתיב, (דניאל ז') אלף אלף ישמושגיה ורבו רבונן קדמוני יקומו. בהאי איהו רזא למשחתא, בדקאמאן.

פשיטו תנינא דקאמאן, דנחתא ונפיק מגו האי פשיטו קדמאה, ואיהו קיימא באמצעתה, אורפא דיליה, למיעבד בה משחתא בהhoa סטריא, אלף רבוא עלמין, ושבע מהא אלף וחמשה ושבעין. וסימנה, (שות לח כה) ואת האלף ושבע המאות וחמשה ושבעים עשה ווים לעמודים. ובאין איןון דיקדען לאפקא רזין עילאיין גו מהימנותא, וידע עלי למיעל לימנא ולשמאלא פרקה יאות בלא בטופא. ועל דא כתיב (דניאל יב)

⁽²⁾ מהמשכלים יזהרו בזהר הרקייע.

בוציא דקדינותא, כドיעיד משחתא, אתבנש לגוייה, וקיימא בכל דרגא ודרגה, בהhoa בנישו וקיימים לוון. לבתר, קיימא וסלקא מעולפת, עד דסלקין ואתגניז, ואתטמר ולא אתיידע. וככלא אשתקאר בקיימה, כדין בהיר מה דנHIR, ואפיק נחלין ומין, לרזואה פולא. עד הכא רזא דבוציא דקדינותא, לאחדא בה לכל סטריא מהימנותא.

בוצ'א דקרדינוטא, קיימא גו טמירין, וסלקא ונחתא. מאן דידע ר' נא דחכמתא, יכול לאדפקא ולמייעבד משחתין בכלחו סטרין, עד דידע ברזין עילאיין, ברזין דמאריה, זפאה חילקיה בהאי עלמא וכעלא מא דאתה. ולאדפקא. מאן דידע ואסתפל, זפאה חילקיה בהאי עלמא וכעלא מא דאתה. בגין דהא כלא דא, יתקון רגלווי דבר נש, לעאלא בפרוגדא, ולמייהה באורה מישר, זפאה איהו בעלמא דין, זפאה איהו בעלמא דאתה. (עד ג'או קו תפעה).

פרקשת כי תצא

בי תצא למלחמה על אייביך. רבינו שמען פמח, (הושע ח ג) זנח ישראל טוב אויב ירדפו. מאין זנח ישראל טוב, דא יציר הטוב, דשלמה מלכא קרייה טוב. (קהלת ד י) טוב ילך מסכון וחכם. אויב ירדפו, דא יציר הרע, דאייהו שנאייה דבר נש, דשלמה מלכא קרייה שונאי. דסגייאין שמנון אית ליה, דכתיב, (משלי כט) אם רעב שנאך האכילתו לחם. ודא היא אוריתא קדישא. כמה דעת אמר, (שם ט ח) לכוי לחמו בלחמי.

ועל זה ציריך אדם לשים עלייו דברי תורה, כדי שייהיה שבור בו, שאין קטרוג ליציר הרע, פרט לדברי תורה. ועל זה כתוב (דברים ח) והי מדברים האלה אשר אנכי מצוך הימים על לבבך - על שנייך יציריך.

אמר לו רבוי יהודה, יציר הטוב מה ציריך דברי תורה? אמר לו, יציר הטוב מתחער בהם, ויציר הרע נכנע בהם.

ועל כן, כי תצא למלחמה על אייביך - זהו יציר הרע, שאנו ציריכים לצאת בנטדו בברברי תורה, ולקטרוג עלייו, ואנו ימסר בידינו האלים, כמו שנאמר ונתנו ה' אללהיך ה' אללהיך ושבית شبיו.

פרקשת כי תצא

בי תצא למלחמה על אייביך. רבינו שמען פמח, (הושע ח ג) זנח ישראל טוב אויב ירדפו. מאין זנח ישראל טוב, דא יציר הטוב, דשלמה מלכא קרייה טוב. (קהלת ד י) טוב ילך מסכון וחכם. אויב ירדפו, דא יציר הרע, דאייהו שנאייה דבר נש, דכתיב, (משלי כט) אם רעב שנאך האכילתו לחם. ודא היא אוריתא קדישא. כמה דעת אמר, (שם ט ח) לכוי לחמו בלחמי.

ועל דא בעי בר נש לשווואה מלין דאוריתא עלייה, בגין דיהא תבירא ביה, דלית ליה קטרוגא ליציר הרע, בר מלין דאוריתא. ועל דא כתיב, (דברים ו) והי הדרבים האלה אשר אנכי מצוך הימים על לבבך. על תרי יציריך. אמר ליה רבוי יהודה, יציר הטוב Mai בעי מלין דאוריתא. אמר ליה, יציר הטוב אטעטר בהו, ויציר הרע אתקבע בהו.

ועל דא כי תצא למלחמה על אייביך דא איהו יציר הרע. דאנן ציריכין למייפק ליקבליה במילין דאוריתא, ולקטרוגא ליה, וכדין יתמסר בידא דבר נש. כמה דעת אמר, ונתנו ה' אללהיך בידך ושבית شبיו.

אמר רבי שמעון, כי על זה! וכי על זה! (משלו ^ה מחת עבד כי ימלוך ונבל כי ישבע לחם. שהרי יוצר הטוב נשבה בידו, והוא מלך עליון.

אשת יפת תאר - זוהי הנשמה, כמו שנאמר (שם לא) אשה יראת ה' היא תהלה. שהרי בכל יום ויום, אותו הסיעות והמניגים של הנשמות, ואותם הסיעות והמניגים של יוצר הארץ, הם בקטרוג פמיך, מקטרגים אלו באלו, וכל איבריו הופיע בצד בינויהם, בין הנשמה ובין יוצר הארץ.

וחבאתה אל תוכה ביתה, שגרשה מכם. (שם לו) ושפחה بي תירוש גברטה, יוכבר בארכנו את הדברים. גולחה את ראה ועשותה את צפנינה, ותתעורר מאותה זהמה שהתפל ביה הנחש.

וחסירה את שמלה שביה, מאותם פסות של טמא וטנים רעים מהטהר העגל. שהרי בראשונה היו להם לבושים קדושים שקיבלו בהר סיני, וכשעשוו את העגל, הוסרו מהם אותם לבושים כבוד, שפתחות (שםות לו) ויתנצלו בני ישואל את עדיהם מהר חורב. ובכתה את אביה ואת אמה ירח ימים - זהו חדש אלול, שבו עליה משה להר לבקש רחמים לפניו הקדוש ברוך הוא שימחל לישואל על (חטא) העגל. ומשום זה, ובכתה את אביה ואת אמה ירח ימים, משומש גוללה את עורות התורה, הקדוש ברוך הוא ועורת האביך, כמו שנאמר (יראיה ז) ערות אביך וערות אמך לא תגלה. ועל זה אמר (הלים קט) פלגי מים ירדו עיני על עורות אביך עיניך על לא שמרו תורתך.

והיו ישראל רחיקין ממלאך כל

אמר רבי שמעון, וכי על דא, וכי על דא, (משלו ^ה תחת עבד כי ימלוך ונבל כי ישבע לחם. דהא יוצר הטוב אשפכאי בידיה, וアイו מלך עלייה.

אשת יפת תאר, דא היא נשמה. כמה דעת אמר, (שם לא ^ו) אשה יראת ה' היא תהלה. דהא בכל يوم ויום, איןון סיון ומנהיגין דנסמתין, ואיןון סיון ומנהיגין דיצר הארץ, איןון בקטרוג תדריא, מקטרגין אלין באליין, וכל שיפין דגופא בצערא בגיןיה, בין נשמה ובין יוצר הארץ.

והבאתה אל תוכה ביתה, דעתרכת מטהן. (שם לו ^ז) ושפחה פי תירוש גברטה. יכבר אוקימנא مليין. וגלחה את ראה ועשותה את צפנינה, ותדרפי מההיא זיהמא דעתיל בה נחש.

והסירה את שמלה שביה, מאינו בטו דמסאבא ויזין בישין מהובא דעגלא. דהא בקדמיתא הויא להו לבושי קודשא, דקביילו בטורא דסיני. וכד עבדו ית עגלא, אעדו מנוייהו איןון לבושי יקר, דכתיב (שםות לג ^ז) ויתנצלו בני ישראל את עדיהם מהר חורב.

ובכתה את אביה ואת אמה ירח ימים, דא היא ירחא דאליל, דביה סליק משה לטורא, למבעי רחמיין קמי קודשא בריך הוא, בגין דישתביך לישראל על (חובא) דעגלא. ובגין דא ובכתה את אביה ואת אמה ירח ימים, בגין דגלי ערייתא קודשא בריך הוא וערייתא דאוריתא. כמה דעת אמר, (יראייחז) ערות אביך וערות אמך לא תגלה. ועל דא אמר דוד, (תהלים קיט קל) פלגי מים ירדו עיני על לא שמרו תורתך. וזהו ישראל רחיקין ממלאך כל